

ДО МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

СТАНОВИЩЕ

от АДВОКАТСКО ДРУЖЕСТВО
„ЛАЛОВА, МОСКОВ И ПАРТНЬОРИ“, с
ЕИК 177279211, седалище и адрес на
управление: гр. Хасково, ул. „Веслец“ №1,
представявано от адв. Йоана Лалова, с
адрес за кореспонденция: Област София-
град, с. Казичене, ул. „Цар Борис III“ №29.

Относно: Закон за изменение и допълнение
на Закона за административните нарушения
и наказания.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН БОРИСОВ,

Във връзка с публикувания проект за обществено обсъждане на Закона за изменение и допълнение на Закона за административните нарушения и наказания /ЗИД на ЗАНН/, ние от Адвокатско дружество „Лалова, Москов и партньори“ желаем да изложим нашия коментар и предложения във връзка с предложените промени, като считаме че по този начин ще се постигне усъвършенстване и подобрене в регулацията на действащото административнонаказателното производство в Република България. Законът за административните нарушения и наказания е специфичен законодателен акт, който съчетава в себе си разпоредби регламентиращи основни принципи, понятия, действия и срокове в административнонаказателното право, урежда дейността на наказващите органи по установяването и налагането на административни наказания и защитата на засегнатите лица от издадените срещу тях санкционни актове. Поради важността на правните институти регламентирани и регулирани със Закона за административните нарушения и

наказания /ЗАНН/ от особено значение за развитието на административнонаказателното право в страната са промените, които се предвиждат да бъдат направени след подлагането им на предварителни широко обществени консултации, в които да бъде чуто и взето предвид мнението на обществеността относно промените, които се предвиждат.

Проблемите на административнонаказателното право от една страна са свързани с това, че няма единен кодифициращ акт, който да съдържа подробна уредба на видовете административни наказания и техния размер, реда и начина на налагането им и определянето на размера ѝ, поради което създаването на такъв е необходимо с оглед постигането на повече яснота и прозрачност при осъществяването на тази дейност от административните органи, както и защитата на правата на засегнатите лица. Създаването на единен правен акт, с който да се регламентира административнонаказателната отговорност и административнонаказателната дейност е от особено значение за постигането на целите на административните наказания посочени в чл. 12 от ЗАНН, с оглед на което ние приветстваме предприемането на промени в закона, с които се цели усъвършенстване на правната регламентация на административнонаказателното право в България.

Считаме, че е необходима внимателна и прецизна уредба на предвижданите промени, с оглед на което излагаме настоящото становище, с което се надяваме да допринесем за създаването и приемането на законодателен акт, който да отговаря на особеностите на административнонаказателното производство, като цяло.

1. На първо място предлагаме прецизиране на текста на чл. 27а, т. 1, като в края на изречението да се допълни със следното: „не повече от $\frac{1}{2}$ от минимума“ или „не повече от $\frac{1}{2}$ от него“, считаме че по този начин се придава повече яснота, относно обстоятелството, че при многобройни смекчаващи обстоятелства наказанието глоба може да бъде наложено под законовия минимум, но не повече от $\frac{1}{2}$ под него.

2. Предлаганата промяна на разпоредбата на чл. 28, ал. 1 от ЗАНН да бъде променена като или да отпадне предложеното писмено предупреждаване или да остане, но да бъде променена неговата регламентация. В случай, че законодателят реши да регулира режим на писмено предупреждаване на нарушителя, Ви молим да бъдат взети предвид следните няколко обстоятелства. На първо място в сега действащия закон в чл. 28, подточка „а“ е предвидена възможност за устно или писмено предупреждаване на нарушителя, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласни сме с мненията, че устното предупреждаване се използва изключително рядко, а

и е трудно доказуемо, че е направено и нарушителя е предупреден, с оглед на което практически по-приложимо е да се използва само писменото предупреждение. Но считаме, че е неправилно и не следва да се предвижда, че нарушителят ще се предупреждава, че ако извърши друго нарушение на същия нормативен акт за него ще му бъде наложено наказание. Така предвиденото не съответства на целта, която е заложена в сега действащата норма на чл. 28, а), защото създава предпоставки, ако нарушителят е извършил административно нарушение да бъде предупреден и при извършването на административно нарушение съдържащо се в същия нормативен акт, в който е посочено и нарушението за което е предупреден той да бъде санкциониран, но не е ясно за кое от двете нарушения дали за това, за което вече е бил предупреден или за новото извършено нарушение. Ако се приеме, че ще се санкционира за нарушението, за което е бил вече предупреден, то ще се получи, че нарушителят ще носи два пъти административна отговорност за едно и също нарушение, след като вече веднъж е бил предупреден. Предупреждението е предвидено в ЗАНН, като заместване на налагането на административно наказание, като то представлява изключение, при което за извършено административно нарушение не се налага административно наказание, а административнонаказателното производство завършва с предупреждение на нарушителя. Налагането на санкция за нарушението, за което вече е имало предупреждение, означава налагане на наказание за нарушение, по което административнонаказателното производство е приключило. Считаме, че възможността за предупреждаване следва да се разбира, че когато нарушителят извърши същото по вид административно нарушение, за което е бил предупреден той задължително ще бъде санкциониран с налагане на административно наказание, като при определяне на размера на наказанието следва да бъде взето предвид и наличието на предупреждение. Такова разбиране съответства и на сега действащия текст, в който е посочено, че нарушителя се предупреждава, че при повторно извършване на нарушение ще бъде санкциониран. Смятаме, че думата „нарушение“ следва да се тълкува като извършване на същото по вид нарушение, поради което не сме съгласни със сега действащия текст. Предлагания вариант на чл. 28, ал. 1 разширява досега действащата норма на чл. 28, а), като постановява, че нарушителя се предупреждава за извършване на нарушение на същия нормативен акт в едногодишен срок от влизане в сила на предупреждението, за него ще му бъде наложено наказание. Считаме, че това е в разрез с основните принципи и правила в административнонаказателното производство, като с предупреждението, което ще се налага за конкретно административно

нарушение ще важи за предупреждение за нарушения по целия нормативен акт, в който се съдържа нарушението, за което е издадено предупреждението. Това е неправилно и несъответстващо с идеята на самия институт за заместване на административно наказание с предупреждение. Предупреждението следва да се издава и да се отнася за конкретно извършено административно нарушение, а не по принцип да предупрежда нарушителя да не извършва нарушения на даден нормативен акт. Нарушителят следва да се санкционира за повторно извършване на нарушение, за което вече е бил предупреден един път. Написаното в предложения вариант означава, че при извършване на определено административно нарушение на нарушителя няма да се налага наказание за него, а ще се предупреждава за извършване на каквото и да е нарушение на нормативния акт, който е бил нарушил и ако извърши каквото и да е нарушение на този нормативен акт няма да може да бъде предупреден, а направо ще му се налага наказание. Този подход е в несъответствие с целта на уредената възможност за предупреждение на нарушителя, а създава предпоставки за санкциониране на лицата без да има възможност да се предупреждават, след като вече по друго нарушение са били предупредени, че за извършване на каквото и да е нарушение по същия нормативен акт ще бъдат санкционирани. **Поради, което предлагаме текстът на чл. 28, ал. 1 да се измени в смисъл, че писменото предупреждение ще се отнася до това, че ако бъде извършено повторно констатираното нарушение, ще бъде наложено административно наказание за това повторно нарушение, а няма да има възможност за налагане само на предупреждение. Предлагаме да отпадне идеята на законодателя нарушителя да се предупреждава, че ако извърши административно нарушение на същия нормативен акт ще му бъде наложено наказание.**

Друго неясно в така предложения текст на чл. 28, ал. 1 е изказът „за него ще му бъде наложено административно наказание“, от този запис не става ясно за кое нарушение ще му се наложи наказание, затова за което вече вместо наказание му е издадено предупреждение или за това, което е извършил след предупреждението. С оглед на това, считаме че законодателя следва да прецизира своя изказ и да изясни волята си, защото така разписано се създават предпоставки за разширително тълкуване и прилагане на нормата, което би засегнало, освен законосъобразността на актовете, така и правото на защита на санкционираните лица.

3. На следващо място предвидената възможност за обжалване на предупреждението в ал. 4 на чл. 28 от предлагания текст, считаме за неправилна и незаконосъобразна. От така

разписаното не става ясно с какъв правен характер е предупреждението, но от смисловото и логично тълкуване на неговата функция може да се приеме, че той има за последица прекратяване на административнонаказателното производство срещу определено лице, така както и наказателното постановление, но с него не се налага административно наказание, защото предупреждението не е административно наказание по смисъла на чл. 13 от ЗАНН. С предупреждението не се създават неблагоприятни последици за нарушителя, а само му се указва, че при повторност ще бъде санкциониран, не се създава едностранно от държавен орган въздействие върху правната сфера на нарушителя, така както това се прави с налагането на глоба или с временното лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност. С оглед, на което за адресата на предупреждението не съществува правен интерес да го обжалва, защото с него не се създават задължения за определени действия, а само се упоменава, че при повторно извършване на административно нарушение ще бъде санкциониран. **Поради това предлагаме предвидената възможност за обжалване на предупреждението да отпадне, като предупреждението да влиза в сила веднага щом адресата му се е запознал с него.**

4. Едни от основните промени, които се въвеждат с публикувания проект за изменение на ЗАНН е свързан с уреждането на продължителността и видовете погасителна давност на административнонаказателното производство. В сега действащия текст не се образува административнонаказателно производство, а образуването се прекратява когато не е съставен акт за установяване на административно нарушение в продължение на 3 месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, като за определени нарушения в конкретни области срокът от извършване на нарушението е по-голям. Институтът на погасителната давност в административнонаказателното производство има за цел да дисциплинира администрацията към предприемане на своевременни мерки при констатиране на извършено административно нарушение и установяване на нарушителя. Разделянето на сега действащата разпоредба в две отделни члена води до създаването на повече яснота и улесняване при тълкуването и прилагане на нормите свързани с прекратяването на административнонаказателното производство, поради изтичане на давността. Но предвиждането на нови разпоредби не следва да утежнява съдържанието на нормативния акт и да създава неясноти и противоречия, с оглед на което подробното уреждане на въпросите свързани с давността следва да се прави при съблюдаване на последствията,

които поражда настъпването на давностния срок определен в закона и проблемите, които биха настъпили при едно неясно и неточно съдържание на законовата норма.

С оглед предотвратяването на ненужно утежняване на текста на закона считаме, че разпоредбата на чл. 34а, ал. 1, в) следва да отпадне, защото нейното съдържание не е нужно и с нея не се постига никаква правна регламентация, а само се упоменава последицата, която и без това настъпва с изтичането на определената в закона давност. С настъпването на предвидената в закона давност е ясно, че не се образува административнонаказателното производство, а образуването се прекратява, поради което е ненужно тази последица да се посочва в текст от закона. В правните норми, в които се определя давността е посочена и каква е последицата при нейното настъпване, поради което преповтарянето ѝ в отделна разпоредба е безсмислено и не води до подобряване и усъвършенстване на закона. **С оглед изложеното предлагаме нормата на чл. 34а, ал. 1, в) да отпадне.**

На следващо място в нормата на чл. 34а, ал. 2 от ЗАНН за пръв път се урежда погасяване по давност на административнонаказателната отговорност на лицата, но смятаме, че такава уредба не е необходима и не следва да бъде предвиждана. Сега действащата разпоредба предвиждаща прекратяване на административнонаказателното производство, ако не е съставен акт за установяване на административно нарушение в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, считаме че такава уредба би следвало да се запази, а не следва да се предвижда погасяване по давност на административнонаказателната отговорност на лицата. Законодателят следва да прави ясно разграничаване между административнонаказателно производство и административнонаказателна отговорност на лицата, особено след като разделя сега действащите начални моменти на давността по чл. 34 от ЗАНН, а именно от откриване на нарушителя и от извършване на нарушението и ги отнася до тези две понятия. Определения за начален момент на започване на периода след изтичането, на който административнонаказателната отговорност се прекратява създава условия за провеждането на административнонаказателно производство за нарушение, от извършването на което е изминало доста голям период от време, но за което ще е възможно образуването на такова производство, защото давността за него започва да тече от откриване на нарушителя. По този начин се създава възможност административнонаказващите органи да извършват разследвания и проверки за нарушения извършени до три години и да образуват административнонаказателни производства по

тях. Считаме че такива възможности не бива и не следва да бъдат предоставяни, защото те не водят до оптимизиране и подобряване на работата на административния орган, а напротив биха го стимулирали да образува административнонаказателни производства за нарушения извършени през последните три години в хипотезата на т. 1, за две години по т. 2 и една година и шест месеца по т. 3 от чл. 34а, ал. 2.

Друг проблем, който представлява предложената уредба в чл. 34а, ал. 2 е използването на израза „не е наложено административно наказание с влязъл в сила акт“. Тази отрицателна процесуална предпоставка, която следва да е налице кумулативно заедно с изтичането на съответния период от време от извършването на нарушението, за което се налага наказанието, предпоставя развитието на следната хипотеза:

Имаме издадено наказателно постановление, с което е наложено административно наказание глоба за извършено определено административно нарушение, това постановление е обжалвано от санкционираното лице в законоустановения срок. Съдебното му обжалване се развива на две инстанции, като продължава повече от година и шест месеца. В този случай при наличието на текста на чл. 34а, ал. 2, т. 3 дори и съдът да е потвърдил законосъобразността на наказателното постановление, а въззивния съд да е потвърдил първоинстанционното решение, то с вече влязлото в сила наказателно постановление няма да може да се търси административнонаказателна отговорност на нарушителя, защото тя ще е погасена по давност. Тъй като съгласно изискването на чл. 34а, ал. 2, т. 3 при липсата на наложено наказание с влязъл в сила акт и изтичането на година и шест месеца от извършване на нарушението се погася по давност административнонаказателната отговорност.

Описаната по-горе хипотетична ситуация, показва как с предложения текст се създава възможност дори и след като имаме законосъобразно наказателно постановление с него да не може да се търси административнонаказателна отговорност на лицата, което е недопустимо. Съдебното обжалване съгласно текста на чл. 34а, ал. 2 няма да прекъсне давността, относно административнонаказателната отговорност, защото давността в конкретния случай ще се прекъсва с всяко действие и опит на административния орган да наложи наказание.

Не на последно място законодателят предлага в чл. 34а, ал. 2, т. 3 период от една година и шест месеца от извършване на нарушението след изтичането на който, ако няма наложено наказание с влязъл в сила акт търсенето на административнонаказателната отговорност да се погасява по давност. Считаме, че посочения период е прекалено дълъг и

следва да се приема единствено изтичането на една година от извършване на нарушението, какъвто период се среща и в сега действащия текст на закона.

С оглед на всичко изложено предлагаме разпоредбата на чл. 34а, ал. 2 да отпадне и погасяване по давност на административнонаказателната отговорност да не бъде предвиждана. Предлагаме да бъде продължена сега действащата линия свързана с погасяването по давност на административнонаказателното производство. В случай, че се приеме да остане така предвидената редакция, то предлагаме периода предвиден в чл. 34а, ал. 2, т. 3 да бъде намален на една година.

5. На следващо място недоумяваме предложената разпоредба на чл. 34а, ал. 3, в която се регламентира момента, от който започва да тече давността по ал. 2 при опит. Считаме тази уредба за неуместна и неправилна, като тя не следва да намира място в ЗАНН. Съгласно чл. 9, ал. 2 от ЗАНН опитът към административно нарушение не се наказва, освен в изрично изброени случаи. С оглед на ненаказуемостта на опита не намираме основания в общите разпоредби за давността да се включват и такива отнасящи се за опита, според нас такива разпоредби следва да бъдат създадени в специалните закони, които се отнасят за конкретните административни нарушения, по които опитът е наказуем. С оглед, на което предлагаме нормата на чл. 34а, ал. 3 да отпадне.

6. С оглед на вече изложените по-горе мотиви считаме, че не следва да се регламентира абсолютна давност за прекратяването на административнонаказателната отговорност, поради което предлагаме нормата на чл. 34а, ал. 6 да отпадне. В случай, че законодателя реши да запази текста на нормата, предлагаме срока да бъде намален на три години, с оглед постигането на дисциплиниращ ефект върху действията на административнонаказващите органи.

7. Приветстваме създаването на забрани за лица, които не могат да бъдат актосъставители и създаването на задължение за отвод от тяхна страна. Считаме, че това е стъпка към осигуряването на едно законосъобразно и независимо административнонаказателно производство, както и към гарантирането на правата на нарушителите срещу тях да се води законосъобразно производство.

8. Така предложените промени в чл. 52 от закона, смятаме че в този си вид не съответстват на вида, принципите и целите на административнонаказателното производство, като създават условия от една страна за протакане на производството, а от друга застрашават правото на защита на нарушителите. От разпоредбата на чл. 52, ал. 4, в която е предвидено връщането на актосъставителя на съставения от него акт при

допуснати съществени и отстраними нарушения на процесуалните правила, които да се поправят от него, се разбира единствено при какви нарушения следва да се върне съставения акт, както и че указанията на наказващия орган са задължителни. Това създава несигурност относно начина, по който ще се отстраняват тези нарушения, дали това ще става със съставянето на нов акт за установяване на административно нарушение или чрез поправянето на текста на вече съставения. Тези обстоятелства са от особено значение за правилното и законосъобразно развитие на административнонаказателното производство, както и за гарантирането на правото на защита на санкционираните лица. В случай, че се извършва каквато и да е поправка във вече съставен и предявен акт на нарушителя, за административнонаказващия орган следва да възниква задължение за ново връчване на вече поправения акт и даване на възможност на засегнатото лице да изложи своите възражения срещу него, но такава процедура не е предвидена в предложените промени. Аналогична би следвало да е процедурата и при съставянето на нов акт за установяване на административно нарушение.

На следващо място в ал. 5 на чл. 52 се предвиждат срокове за отстраняване на нередовностите и за произнасяне по преписката, но няма предвидена преклудия за връщане на поправения акт отново на актосъставителя, в случай че бъдат открити нови съществени и отстраними процесуални нарушения, което създава условия за многобройни връщания на акта за установяване на административно нарушение на актосъставителя. Липсата на изрична разпоредба за еднократно връщане за поправка на акта към актосъставителя, от една страна ще удължи неимоверно административнонаказателното производство, а от друга ще накърни и засегне правото на защита на нарушителя. Създаването на тромави и формални процедури относно възникването, развитието и края на административнонаказателното производство по-никакъв начин не би допринесло за решаването на проблемите свързани с административнонаказателната дейност в страната.

Разпоредбата на ал. 6 от чл. 52 пък според нас следва да бъде отменена, тъй като предвиденото в нея противоречи на основни принципи и начала в административнонаказателното право. Правото на лицето да разбере за какво нарушение му се съставя акт е взаимно свързано с организирането на защитата му срещу съставения му акт, поради което промяна в описанието на нарушението или неговата квалификация винаги е съществено и неотстранимо процесуално нарушение, в случай че нарушителя не е запознат с него и не са му предоставени предвидените в закона възможности за защита. Считаме, че нарушения свързани с правото на защита на нарушителите винаги са

съществени и неотстраними, тяхното наличие в дадено административнонаказателно производство винаги води до една единствена последица, а именно отмяна на наказателното постановление, като незаконосъобразно. В този смисъл е и многобройната съдебна практика, съдът категорично постановява, че нарушения, които ограничават правото на защитата на лицето винаги са съществени и не могат да бъдат поправени, с оглед на което издадения акт се явява незаконосъобразен. Правото на защита на нарушителите е закрепено в няколко разпоредби на сега действащия закон и тяхното неспазване винаги е било съществено и неотстранимо нарушение. С оглед на изложеното смятаме за неуместно предложението на законодателя когато се констатира нарушение, което е довело до нарушаване правото на защита на нарушителя да разбере за какво нарушение е обвинен, актосъставителя да има възможност да състави акт за установяване на административно нарушение. Съставянето на нов акт за установяване на административно нарушение означава започване на ново административно производство срещу нарушителя, така както постановява чл. 36, ал. 1 от ЗАНН, с оглед на което второто изречение на ал. 6 на чл. 52 предвижда да не се издава резолюция за прекратяване на производството противоречи на нормата на чл. 36, ал. 1 от ЗАНН, поради което следва да отпадне.

Освен това принципно е невъзможно с повторно съставен акт за установяване на административно нарушение да се продължи административнонаказателно производство, което вече е образувано по друг акт, тъй като доказателствата, които са били събрани и установени се отнасят и са свързани с първоначалния акт за установяване на административно нарушение. Неправилно и незаконосъобразно е доказателства събрани в едно административнонаказателно производство да се отнесат към друго, новообразувано такова. Процесът по доказване на извършването на административните нарушения е в тежест на административнонаказващите органи и доказателствата по тях следва да бъдат описани и събрани именно от него при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и разглеждането на преписката. Съставянето на нов акт за установяване на административно нарушение би довело до невъзможност да се приложат и използват доказателствата събрани с първоначалния акт, а това от своя страна ще доведе до невъзможност органът да докаже констатираното нарушение.

С оглед всичко изложено, считаме че предвидените разпоредби на чл. 52, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 следва да отпаднат, защото създават условия за накърняване на правата на нарушителите и несъответстват на основните принципи и правила в

административнонаказателното производство и на сега действащи разпоредби от ЗАНН.

9. Предвиденото в чл. 52в, ал. 7, че резолюцията за прекратяване на административното производство подлежи на обжалване, относно мотивите и основанията ѝ. Смятаме, че от обжалване би имало възможност да се възползва само пострадалия от нарушението и то ако има такъв, защото нарушителя и наказващият орган нямат правен интерес от обжалването. Каквито и да са мотивите и основанията за прекратяване на производството, самият факт на прекратяване прекъсва правния интерес от обжалване на нарушителя, защото за него тя има благоприятен характер, наказващият орган също няма интерес от обжалване на акт, който той сам е издал и постановил, **с оглед на което считаме че предвидената възможност за обжалване на резолюцията следва да се отнася само за пострадалия от нарушението, ако има такъв и той е предявил претенция за вреди.**

10. Приветстваме въвеждането на споразумение в административнонаказателното право, считаме че то ще допринесе за бързото развитие на административнонаказателното производство, както и ще доведе до намаляване на разходите по него и до бързото и ефективно събиране на наложените санкции. **Но, считаме че споразумение не следва да се сключва по въпросите отнасящи се до размера и вида на наказанието, както и до разпореждането с веществени доказателства и подлежащите на отнемане в полза на държавата вещи, защото това са въпроси уредени изрично в закона и волята на страните не може да го измени.** Например не е възможно да бъде постигнато споразумение относно вида и размера на административно наказание глоба, чиито размер е фиксиран в закона, защото страните няма да изявяват свободната си воля, а ще са обвързани от закона. Въпросите относно веществените доказателства и отнемането в полза на държавата на вещи са въпроси, които са уредени в закона и са поставени в правомощието на наказващия орган, с оглед на което считаме че нарушителя не следва да взима отношение по тези въпроси. **С оглед на изложеното предлагаме разпоредбите на чл. 58б, ал. 3, т. 2, т. 3 и т. 4 да отпаднат и за тях да не може да се сключва споразумение.**

На следващо място предлагаме и считаме че разпоредбата на ал. 7 е неотнositима, защото хем се сключва споразумение за наказанието, хем то се определя от административнонаказващия орган в размер на 80% от минимума съгласно тази

разпоредба. Нормата на ал. 7 противоречи на заложеното в чл. 58б, ал. 3, т. 2 и ако тя остане то ал. 7 следва да бъде отменена.

Предлагаме да се предвиди, че при сключено споразумение размера на наложеното административно наказание глоба се заплаща в половин размер. Считаме че така ще се стимулира сключването на споразумения, от страна на нарушителя и би довело до увеличаване на броя сключени споразумения.

11. С оглед изложеното по-горе във връзка с предупреждението предлагаме да отпадне разпоредбата на чл. 58в, т. 2.

12. Създадената възможност в чл. 63, ал. 2, т. 4 съдът да отмени наказателното постановление и да предупреди нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение на същия нормативен акт за него ще му бъде наложено административно наказание следва да отпадне. Отмяната на наказателното постановление означава, че то е незаконосъобразно издадено, защото съдът отменя наказателните постановления когато установи нарушение на материалния закон или административнопроизводствените правила, или целта на закона. В случай че е налице порок на постановлението и то бъде отменено е неправилно съдът да предупреждава нарушителя, защото няма санкционен акт срещу него за извършено административно нарушение и не следва да му се налага наказание впоследствие.

Освен това правомощието да се предупреждава нарушителя е предвидено вече в проекта за административнонаказващия орган, тоест той вече на по-ранен етап още при разглеждането на административната преписка е могъл да вземе решение да предупреди нарушителя, следователно след като са налице основания за предупреждаване, което не е направено от органа и те бъдат установени от съда, то наказателното постановление ще бъде незаконосъобразно издадено, против целта на закона и ще следва да бъде отменено, а не нарушителя да се предупреждава от съда. Така предложената разпоредба създава две едни и същи правомощия на два съвсем различни органа и дава възможност дори и административнонаказващия орган да не си свърши работата, това да свърши съдът. Считаме че толерирането на развитието на нещата по този начин не следва да бъде правено, административните органи следва да са задължени да следят и правилно да прилагат закона, както и да издават компетентни и законосъобразни актове. **Поради, което предлагаме чл. 63, ал. 2, т. 4 да отпадне.**

13. Разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 5 също следва да претърпи редакция и да остане само правомощието на съда да отмени наказателното постановление, но не и да прекратява

административнонаказателното производство. Защото това производство се прекратява с издаденото наказателно постановление, което слага край на административнонаказателното производство. Съдът не може да сложи край на административнонаказателното производство, защото той не е участник в него, той слага край на съдебното производство. **Поради, което смятаме, че такава разпоредба не следва да бъде приемана в този си вид, а следва да остане само правомощието за отмяна на наказателното постановление.**

14. На следващо място отново във връзка с това, че съдът не е участник в административнонаказателното производство и няма възможност да извършва действия в него, предлагаме разпоредбата на чл. 63, ал. 3, т. 1 да се прецизира, като изрази „неотстранимо от съда“ да бъде премахнат. Използването на този израз създава условия на съда да отстранява съществени нарушения на закона допуснати в административнонаказателното производство, което е неправилно и недопустимо. Съдът следва да отменя всеки акт, който противоречи на закона, защото това е негова основна функция и да следи за спазването на законността.

15. С оглед изложеното във връзка с предупреждението и извършването му от съда, считаме че нормата на чл. 63, ал. 4 следва да отпадне.

16. Нормата на чл. 63а следва да бъде цялостно прецизирана в случай, че законодателя реши да остави уредбата на съкратено съдебно производство. Защото в така предложената уредба няма никакви правила, които да посочват какви действия следва да се извършват в това съдебно заседание и с какво, като цяло това съкратено съдебно производство се различава от нормалното съдебно производство.

17. Приветстваме въвеждането на присъждане на разноските в производствата по обжалване на актове на наказващия орган. Това е промяна, която е необходима с оглед създамата се на практика ситуация, при която е необходимо завеждането на отделен иск и воденето на ново производство за възстановяване на направените разноски във връзка със защитата срещу незаконосъобразните актове на административнонаказващите органи. Но считаме, че нормата на чл. 63г следва да бъде поставена под обсъждане и нейния текст да бъде променен, като предвиждането да се присъждат разноски само за един адвокат следва да бъде променено, тъй като страната не е ограничена да ползва колкото процесуални представителя тя реши. Освен това разноски не следва да се присъждат само за адвокати, след като в предложените промени се предвижда не само адвокати да могат да извършват процесуално представителство по административнонаказателните дела.

18. В т. 4 от Допълнителните разпоредби е дадена дефиниция на понятието „маловажен случай“, от която следва извода, че физически лица не могат да извършат нарушение, което да представлява маловажен случай, тъй като те не са споменати в тази дефиниция. Поради това предлагаме или физическите лица да се добавят към текста, или да не се изброяват никакви субекти, а само да се даде обща дефиниция на понятието, която да се отнася за всеки извършител на административно нарушение.

Надяваме се изложените от нас съображения относно проекта за Закон за изменение и допълнение на Закона за административните нарушения и наказания да бъдат взети предвид при обсъждането и формирането на окончателния вариант на закона. Смятаме че изложените от нас доводи ще допринесат за създаването на добър и ефективен закон, който да е в съответствие с принципите и началата на административнонаказателната дейност прилагана в България. Считаме че промените в Закон за административните нарушения и наказания следва да се правят след внимателна оценка на особеностите на административнонаказателното производство и при зачитането на основните права на нарушителите и правните норми действащи от десетилетие в този отрасъл.

С оглед нашите предложения се надяваме, че при последващо обсъждане на закона ще бъде предвидено и нашето участие.

С уважение,

/адв.

Йоана Лалова-
представляващ АД „Лалова-
Москов и партньори“

